

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Ω, εξακολούθησε με κάποιον ένθουσιασμό ή βασίλισσα, πόσο ήθελον εύτυχημένη αν δ άγαπητός μου Ρογήρος και οι σύντροφοί του μπορούσαν να με βγάλουν απ' αυτή την άφορητη σκληδιά, αν μπορούσα να ξαναδώ τη λατρευτή μου Γαλλία και το άκριβό μου παιδί, από τό όπιο με χώρισαν έτσι σκληρά!... Τώρα θάχη παθήσει στα ξξη χρόνια. Τό καθέμο μου τό μικρό!... Με συλλογίζεται τάχα; Ξέρει ότι έχει μητέρα; Θα με γνώριζε αν μ' έβλεπε; "Ω μεγαλεία και δόξες και τιμές, πόσο μάταια φαίνεστε μέσ' απ' τό παράθυρο της φυλακής! Αύτη τη στιγμή θάδαν όλα τά στέμματα της γης για να χαιδέσω λίγο τό παιδί μου!...

— Μην άπογοητευέσθε, άνασσα! ψιθύρισε ή γηραιά 'Ιουδήθ.
— Αν άπογοητευόμουν, έπερε νάχα πεθάνει από καρμό, άπάντησε ή βασίλισσα. Παρ' όλα αυτά πού ύποφέρει καθημερινώς, εξακολουθώ έν τούτοις να έλπίζω. Έχω όμως τόσους έχθρους πού με περιστοιχούν και μάλιστα έχθρους επικινδύνους! Δνώ απ' αυτούς εινε ό κόμης Λέισσεστερ, ό όποιος κινάσεται κατά τόν άτιμώτερο τρόπο, και ό 'Ιάκωβος Βιάτ, ό όποιος λημονεί τη βασιλική μου ιδιότητα και μόλις θυμάται πώς είμαι γυναίκα...

— Ό κόμης Λέισσεστερ, άνασσα, θά υποφέρεις να πατήσι άπάνω στο πτώμα της; μητέρα του για να άπολάβση περισσότερες τιμές. "Όσο για τόν 'Ιάκωβο Βιάτ, αυτός εινε ένας άγρόχος και τίποτε περισσότερο.

— Τόν έξήτησα από τόση όρα, καθώς βλέπεις, κι' αυτούς ακόμα δέν έράνηξε. Ό άέρας μπαίνει απ' τις χαραμάδες τών παραθύρων και με παγώνει!... Αύτη ή άτιμόσφαιρα μου προξενεί μεγάλο κακό. Θα τόν περιμένο ως τις όχτώ αυτών τόν έπιλεγμένο εύπατριδή, κι' αν δέν έρθη και τότε, θά προσπαθήσω να κοιμηθώ όπως μπορώ. Έσύ κομμάτι, καλή μου 'Ιουδήθ!

— Τα γεράματα δέν θέλουν πολύν έντο, δέσποινα.

— Μά έσύ δέν έγέμοσε ακόμα.
— Είμαι έδδομήντα χρονών...

— Έδδομήντα χρονών! Έκαμε ή Μαρία. "Α, πόσο δυστυχισμένη ήθαι, αν πρόκειται να ήξωσ πολλόν καιρό μένοντας διαρκώς στη φυλακή! "Αλλά έγώ, τό καταλαβαίνω, δέν θάχω πολύ ζωή... Και τό χειρότερο εινε πως δέν βρίσκεται κοντά στη δυστυχία μου κανένας απ' τούς παλιούς φίλους μου. Τι να γίνοντα τάχα ό Έρρίκος Μοντιμορενού, ό άφροισμένος μου λοχαγός Φερουλλιάκ και προσάντων ό άλημονής άκείνος δόν Μαθουρίνος! Βλέπεις τί άτυχη πού είμαι, 'Ιουδήθ: Φοβάμαι μήπως παρασώφω στη συμφωρά κι' έίμαι, μαζί με τόν τόσο Ιπποτικό Ρογήρο.

— Ό Ρογήρος, αν και νέος ακόμα, εν' άρεχτά έξυπνος, όστε να υπερηφδηση όλες τις πλεκτάνες πού τον φέρνουν.

— Τό ξέρω, αλλά τί να σού πώ... Φοβάμαι τό Λέισσεστερ και πού πολύ αυτών τόν έθλιο Γ'ών Τρουφιερ, πού τόλημσε, ό άναίδεστατος, να σπρώξει τά μάτια του άπάνω μου...

Η Μαρία Στούαρτ βυθίστηκε για λίγο σ' όνειροτάλπει, έπειτα γονάτωσε και προσευχήθηκε. "Όστερα, μη έχοντας πώς άλλωθως να καταπολεμήση την πλήξη της, τη βαρειά πλήξη της φυλακής, άνοιξε ένα-δύο βιβλία πού είχε κατορθώσει να πάρη μαζί της, κρυφά, χωρίς να τά άντιληφθούν οι άγριμνοι δεσποτάκεις της. Τά είχε διαβάσει όμως τόσες φορές, όστε τά είχε μάθει σχεδόν απέξω. Γι' αυτό σέ λίγο τά ξαναέκλεισε.

Έπεσε τότε ντυμένη όπως ήταν στο κρεβάτι της και ειπε από την κοίραση της ημέρας, είχε από τό ευχάριστο συναίσθημα πού της έγέννησε ή παρουσία του Ρογήρου, άποκοιμήθηκε άμέσως βαθεία.

Όταν ξύπνησε σέ λίγο, ειπε τό λυχνάρι πού έρχοιχε τό άδύνατο φως του δωματίου και ψιθύρισε:

— 'Ιουδήθ, τί όρα εινε;

— Χτύπησαν έννά, Μεγαλειότατη.
— Μιά μέρα περισσότερη στη φυλακή! "Ω, πόσο άργά και μονότονα περνούν αυτές ή μέρες μέσα έδω!...

— Η Μεγαλειότης σας έκοιμήθηκε καλά; ρώτησε ή θαλαμηπόλος μ' έναν άναστεναγμό.

— Ναί, αλλά δέν θά μπορούσα πειά να κλείσω τά μάτια μου. Θα περσώ άγρυπνη όλη τη νύχτα...

— Μήπως ή βασίλισσα ξύπνησε από τόν κρότο ποίκανε ή μεγάλη πύλη του φρουριου καθώς την έκλειναν;

— Μού φαίνεται, άγαπητή μου.

— Τι άταίσιον κρότο πού κάνει αυτή ή πύλη!...

— Έτσι γίνεται σ' όλες τις φυλακές, φτωχή μου 'Ιουδήθ!...

Αύτη τη στιγμή άκούστηκαν βήματα στη σκάλα της αλλη.

— Παιός εινε; ρώτησε ή Μαρία τη συνωδό της.

— Θάνα ή περίπολος Ιωας, Δέσποινα, άπάντησε ή 'Ιουδήθ.

Τά βήματα άκούγονταν τώρα καθαρότερα.

• Κάποιος έτραγουδούσε:

"Η λόχη μου άστράφτει μέσα στη νύχτα.
"Εγώ είμαι ό Χάνδος, ό άντρείος ίππότης.
"Ανοιξε μπρός μου, τού κάστρου πόρτα.
"Θέλω ένα τζάκι να ζεσταθώ!...

— Μά αυτή ή φωνή εινε τού σιφ 'Ιακώβου Βιάτ! φώναξε ή 'Ιουδήθ.

— Άδύνατον! άπάντησε ή Μαρία. Θάνα με νένας μεθυσμένος. Ό διοικητής της φυλακής ποτέ δέν θά τίκανε αυτό!...

Η φωνή τώρα άκούγοταν πού σιμά και δυνατότερη:

"Ο Χάνδος έχετα πάντα τό μεσονύχτι, χωρίς τρομπέτες, όργανα, φρουρά, καθώς ένας μεθύστακας τού δρόμου!...

Σέ λίγο οι μοχλοί έτριξαν, οι σφάγιγγες έστένεσαν και παρουσιάστηκε ό ίδιος ό 'Ιάκωβος Βιάτ, πού κόκκινος από κάθε άλλη φορά και τρεκλίζοντας άπειλιστικά.

Είχε άδειάσει μερικά μπουκάλια κρασί στο μέγαρο της κνίφας Λωγκεστάν και τώρα δέν ήξερε πού βρισκόταν.

— Εγώ είμαι, κυρία, έγώ ό διοικητής τών φυλακών, καθόπως να τραλίση, παίρνοντας κάποιο σοβαρό άποφ μυστά στη βασίλισσα, πού ούτε τού άνταπέδωσε καν τό χειρισμό. Πρό όλίγου είχατε ζητήσει να σας έπισκεφθώ... Δέν μπόρεσα όμως νάρθω άμέσως, γιατί ήμουν άπαρολημένος, περιμένα μερικές έπισκέψεις έπίσημων. Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε. Τι έπιθυμείτε από μένα;

— Αυτό τό ταβάνι, ειπε, ή Μαρία Στούαρτ σηκώνοντας άπάνω τό λευκό και άδύνατο χέρι της, εινε χαλασμένο. Τη νύχτα μπαίνει άέρας και κρυώνω!...

— Πολύ καιά, άπάντησε καγχάζοντας ό διοικητής. Αυτό δέν εινε τίποτα, διορθώνεται. Όταν τριπήση τό πανωφορι του κολλοθιμε ένα μάλαμα. Τό ίδιο θά γίνη και έδω. "Όπου εινε τρίπιο τό ταβάνι θά βάλλουμε πέτρες και δέν θά μπαίνει άέρας πειά... Συμφωνοι; "Εγώ, κυρία μου, δέν είμαι άγριάνθρωπος, όπως νομίζουν μερικοί. Μακάρι νάχαν κι' οι άλλοι την καλοσύνη τη δική μου!... Οι φυλακισμένοι ξέρω πως παραπονούνται μαζί μου. "Εχουν άδικο όμως, γιατί έγώ τούς άγαπώ, τούς έχω μέσα στην καρδιά μου και τούς περιποιούμαι όσο μπορώ. Και για να με πιστέψτε, κυρία, όριστε και τό γαλλικό κρασί πού σας φέρνω... "Αφου τό καλάθι κάτω, Μπρίμπε, και πήγαινε. Δέν σέ χρειάζομαι πειά!...

Μόλις βγήκε ό θρωρός, ό 'Ιάκωβος Βιάτ έπεσε άπάνω σ' ένα κάθισμα κι' εξακολούθησε:

— Αυτό τό κρασί μου τό δώσαν ή δούκισσα Λωγκεστάν και ό φίλος μου λόρδος Χόβαρτ, με την έντολή να τό παραδώσω στα χέρια σας!...

— Σέ μένα! φώναξε κατάκλητη ή Μαρία Στούαρτ. ("Ακολουθεί)

— "Εγώ είμαι, κυρία μου, ό διοικητής τών φυλακών!...

